

Arrest

nr. 133 422 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. S. G., verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U weet uw exacte geboortedatum niet, maar u verklaart nu 32 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Metoe behorende tot het grotere dorp Shershan in de township Rangdro in het district D(r)aya(b) in Chamdo in de Tibetan Autonomous Region (TAR) in de Volksrepubliek China (VRC). U woonde hier met uw familie tot 16-17 jarige leeftijd. Vanaf 8-jarige leeftijd woonde u als monnik in het klooster en bestudeerde u religieuze boeddhistische teksten. Dan verbleef u een paar maanden bij uw tante en ook 9 maanden in het Peyu klooster in Dege in Sichuan, u studeerde er eveneens Boeddhisme. Op 18-jarige leeftijd vertrok u naar Lhasa, waar u ongeveer 3 jaar bleef. U woonde er met vrienden in Banosho in het centrum van de stad. U reciteerde er boeddhistische teksten tegen betaling bij mensen thuis en u

werkte er ook voor kost en inwoon in een winkel waar boter werd verkocht. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. Uw familie verblijft nog steeds in uw geboorteregio in China (Tibet). In het jaar 2002 vertrok u vanuit China (Tibet) naar India om er te gaan studeren en omdat u graag op audiëntie wilde gaan bij de Dalai Lama. U kwam in Nepal aan op 24 september 2002, waar u zich liet registreren bij het Reception Center van Kathmandu. U bleef ongeveer een week in Nepal en reisde dan met de bus door naar India. Ook daar liet u zich registreren bij het Reception Center van Dharamsala. U gaf bij de aanmaak van uw documenten in India een andere geboortedatum op, namelijk 7 mei 1986. De meeste Tibetanen zouden bij aankomst in India een jongere leeftijd opgeven, om nog zo lang mogelijk naar school te kunnen gaan. U woonde in het totaal ongeveer 11 jaar in India, van 2002 tot 2013. Bij uw aankomst in India wilde u graag Engels leren en dus ging u gedurende een jaar naar de Soga school in Dharamsala. U kreeg echter gezondheidsproblemen en verliet de school, u verbleef dan een tijdje bij een vriend in McLeod Ganj. Vervolgens vroeg u bij het Reception Center een attest aan om naar een klooster te kunnen gaan en zo vertrok u naar Zuid India. Daar verbleef u gedurende 9-10 jaar in het Drepung klooster in Mundgod in de staat Karnataka. Na 10 jaar verliet u het klooster en keerde u terug naar Dharamsala. U verbleef er ongeveer een maand, hing er wat rond en studeerde Engels. Vervolgens vertrok u naar Goa, waar u voor 9 maanden werkte als afwasser in het restaurant Jungle Village aan Kalangkot Beach. U kon er echter niet blijven werken en keerde terug naar Dharamsala. Vandaaruit vertrok u in 2012 richting Ladakh. U werkte daar voor enkele maanden als bagagedrager voor de buitenlandse trekkers in de bergen. Na een tijdje had u wat geld gespaard en huurde u een plaatsje waar u thee maakte om te gaan verkopen in de bazaar. Na 6-7 maanden keerde u terug naar Dharamsala, waar u armbanden en dergelijke verkocht op straat. Vanuit Dharamsala vertrok u dan in maart - april 2013 naar Europa. U had geen zin meer om in India te leven omdat u er problemen had. U verkreeg een Registration Certificate (RC) in India in 2004, maar op verschillende plekken in India waar u heeft gewoond en gewerkt, werd dit niet herkend door de politie en ook niet aanvaard. In Ladakh had u ook een document nodig dat de toestemming gaf dat u daar kon blijven en u had dat niet, wat eveneens voor problemen zorgde. U had in 2008 reeds een Identity Certificate (IC) aangevraagd bij de Indiase overheid. U leende 1 miljoen roepies van enkele monniken in het Drepung klooster in Mundgod, waar u 10 jaar gewoond had. Via een vriend kwam u in contact met een Nepalese smokkelaar en met zijn hulp reisde u met uw IC naar Bangkok. In Bangkok werd uw IC afgenomen door de smokkelaar. U verbleef meer dan een maand in Bangkok en ook nog een week in Laos. Vervolgens regelde de smokkelaar u een valse paspoort van Hongkong, waarmee u naar Europa reisde. U kwam aan in Italië en reisde via Frankrijk door naar België. U kwam in België aan op 19 mei 2013 en u vroeg ongeveer 14 dagen later asiel aan op 6 juni 2013.

Bij een huidige terugkeer naar China (Tibet) vreest u veel problemen voor uzelf en voor uw familie omdat u het land verlaten heeft en omdat de Dalai Lama als zeer slecht wordt gepercipieerd. U vreest te worden opgesloten in de gevangenis omdat u op audiëntie bent geweest bij de Dalai Lama in India en dus behoort tot de 'Dalai Kliek', die als een reactionaire organisatie beschouwd wordt.

Bij een terugkeer naar India vreest u geen juiste documenten meer te hebben om te tonen en zonder RC dan ook helemaal geen rechten meer te hebben.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: tijdens uw interview op 15 april 2014: uw Groene Boekje, een kopie van uw registratiedocument in het Reception Center van Kathmandu in Nepal, uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala in India, een attest van het Drepung klooster in Mundgod in Karnataka waar u 10 jaar verbleef en studeerde en 2 foto's van u in Lhasa in China (Tibet). Een week na uw interview op 22 april 2014 legt u nog volgende documenten neer: een kopie van uw RC (Registration Certificate voor Tibetanen in India) en een kopie van uw IC (Identity Certificate voor Tibetanen in India).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (een kopie van uw RC van in India, een kopie van uw IC van in India, uw Groene Boekje, een kopie van uw registratiedocument in het Reception Center van Kathmandu, uw registratiedocument in het Reception Center van Dharamsala en een attest van het Drepung klooster in Mundgod) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Drazong Sangyal Gyaltso (alias Jamdjal, uw geboortenaam en de naam die u in China (Tibet) gebruikte tot u 18 werd), momenteel 32 jaar oud en dus geboren in het jaar 1982, te Metoe dorp behorende tot het grotere dorp Rangdro, D(r)aya(b) district in Chamdo in de Tibetan Autonomous Region (TAR) in de Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat

omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U bevestigt hieromtrent ook zelf dat u bij uw aankomst in India een andere geboortedatum heeft opgegeven, namelijk 7 mei 1986, dat u eigenlijk wat ouder bent, maar dat u gewoon een datum moest opgeven en dat ze het dan verder hebben geraden (CGVS, p. 6). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de meeste Tibetanen bij hun aankomst in India een jongere leeftijd opgeven om nog zo lang mogelijk naar school te kunnen gaan in India. En u verklaart ook zelf bij het aanmaken van uw Groene Boekje, uw RC en ook uw IC een andere geboorteplaats te hebben opgegeven, namelijk Mundgod in India. U stelt daarbij dat u anders geen RC zou hebben kunnen verkrijgen (CGVS, p. 8).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 3-5 en p. 5-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2002 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u, omwille van uw jarenlang verblijf in India en uw scholing daar in het Drepung klooster in Mundgod, problemen zal ondervinden vanwege de Chinese overheid en dat u dus een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit (Tibet) de Volksrepubliek China in 2002, verbleef u gedurende ongeveer 11 jaar op verschillende plaatsen in India. U studeerde een jaar in de Soga school in Dharamsala. U studeerde ongeveer 10 jaar als monnik in het Drepung klooster in Mundgod in Zuid India. U werkte enkele maanden in een restaurant in Goa en u werkte enkele maanden als bagagedrager en als theeverkoper in Ladakh en als straatverkoper in Dharamsala (CGVS, p. 7). Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en uit uw neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U stelt India niet te hebben verlaten omdat u er in levensgevaar was, maar wel omdat de verblijfsstatus, in de vorm van een RC, die u daar had u veel problemen bezorgde (CGVS, p. 9). Zo bijvoorbeeld toen u in Goa als afwasser werkte in een restaurant herkende de politie uw RC niet, ze wisten niet wat het was (CGVS, p. 9). En ook als u 1 of 2 maanden te laat was met het verlengen van uw RC dan diende u een boete te betalen van 7000-8000 roepies (CGVS, p. 9). Omwille van deze problemen vond u het onmogelijk om nog langer in India te blijven (CGVS, p. 9). Als u dan de vraag wordt gesteld of er dan ook een probleem was als u uw RC wel op tijd liet verlengen, dan stelt u dat als je op tijd gaat dat er dan geen probleem is (CGVS, p. 9). Maar u voegt daaraan toe dat de Indiase regering een RC geeft aan Tibetanen als een document voor vluchtelingen en dat dit dan toch overal zou moeten gekend zijn in India en niet alleen in de gemeenschappen waar veel Tibetanen wonen. U stelt dat de RC vaak niet gekend is op plekken in India waar niet veel Tibetanen wonen (CGVS, p. 9). Maar als u dan gevraagd wordt of u in een dergelijke situatie dan uitlegde wat voor soort document een RC is, dan blijkt uit uw antwoord eerder dat u dit eigenlijk niet heeft geprobeerd, aangezien u stelt 'zelfs als ik dat zou doen...' (CGVS, p. 9). U antwoordt niet op de vraag en blijft herhalen dat de RC een document is dat ze toch overal zouden moeten kennen in India, zoals hier de oranje kaart, dat je het toont en dat iedereen weet wat het is (CGVS, p. 9). Als u dan tot 2 maal toe nog gevraagd wordt hoe de

politie dan reageert als u hen duidelijk uitlegt wat voor document de RC is, dan stelt u dat de politie niet wist wat het was en het niet kon aanvaarden (CGVS, p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt of u de Central Tibetan Administration (CTA) of enige andere Tibetaanse organisaties heeft gecontacteerd om u hierbij bij te staan en eventueel een attest op te stellen dat u dan kon voorleggen aan de politie, dan kan u louter antwoorden dat dat misschien wel mogelijk zou zijn geweest maar dat u dat niet heeft geprobeerd, u deed niets (CGVS, p. 9). Als u dan gevraagd wordt waarom u dit niet eens heeft geprobeerd, stelt u dan in Goa te zijn vertrokken en in Dharamsala en in Mundgod zijn zoveel Tibetanen dat het daar niet echt nodig is, dus dat u verder niets deed (CGVS, p. 9). U bevestigt vervolgens dat u in Dharamsala en Mundgod zonder enige problemen kan werken met uw RC, dat daar de RC wordt aanvaardt en dat er daar geen enkel probleem is als je de RC op tijd verlengt (CGVS, p. 9). De vraag stelt zich dan ook waarom u zich niet gewoon vestigde in één van de vele gebieden in Noord en Zuid India waar er grote Tibetaanse gemeenschappen gevestigd zijn en waar de RC naar u verklaart alom gekend en aanvaard is en waar u dus dergelijke problemen niet zou ondervinden om te wonen en te werken. In Ladakh zou u verder ook problemen hebben gehad om te verblijven en te werken met uw RC. Daar had je immers een document nodig van het veiligheidsdepartement van de Tibetaanse regering en ook van de Indiase politie dat de toestemming gaf om naar Ladakh te komen (CGVS, p. 9). U kon die documenten wel verkrijgen maar dan zou u uw RC moeten laten overplaatsen van Dharamsala naar Ladakh en dat zou veel geld kosten (CGVS, p. 10). Ook hier rijst de vraag waarom u pers se in Ladakh wilde wonen en werken en dan te maken kreeg met deze ingewikkeldere en misschien duurdere procedure, hoewel u verklaarde dat u in de verschillende grote Tibetaanse gemeenschappen in Noord en Zuid India zonder enig probleem zou kunnen wonen en werken met uw RC. U stelt dat u in Ladakh werk kon vinden als bagagedrager en als theeverkoper (CGVS, p. 10). U kan toch echter evengoed als theeverkoper werken in bijvoorbeeld Dharamsala of Mundgod. U werpt daartegenop geen Hindi te spreken (CGVS, p. 10), maar er zijn zoveel Tibetaanse restaurants en theehuisje in de grote Tibetaanse gemeenschappen in India dat u dit moeilijk als bezwaar kan invoeren. Bovendien kan hierbij ook de vraag gesteld worden hoe het komt dat u na meer dan 10 jaar in India te hebben gewoond geen basiskennis van het Hindi heeft. Ook voor uw probleem in Ladakh zou u nooit de CTA of enige Tibetaanse organisatie hebben gecontacteerd voor advies of hulp (CGVS, p. 10).

Wanneer u dan gevraagd wordt wat u vreest bij een huidige terugkeer naar India dan stelt u dat u geen documenten zou hebben om te tonen omdat ze uw originele RC hebben ingehouden en ze zouden u dan ondervragen. Daarom bent u bang want zonder RC heeft u geen rechten daar in India (CGVS, p. 10). U voegt daaraan toe dat u met uw RC in India zelfs geen Sim-kaart kon krijgen, dat u daarvoor dan een rijbewijs van een vriend diende te lenen (CGVS, p. 10). Omtrent deze vrees die u aanhaalt kan de opmerking worden gemaakt dat uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u in India wel degelijk over een geldig statuut, verblijfsdocument en reisdocument beschikt. Het feit dat uw documenten voor een terugkeer naar India niet in orde zouden zijn, slaat eigenlijk nergens op, daar u ook niet de moeite heeft gedaan om in orde te zijn met deze documenten. U hebt immers in België niet de moeite genomen om de Indiase ambassade te contacteren om het verlies van uw originele RC en IC te melden (CGVS, p. 8). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u niet wist dat dat nodig was en dat u dat niet wist want dat u er niet op lette (CGVS, p. 8). U verklaart bovendien zelfs letterlijk dat u bij vertrek uit India werd gezegd dat u uw RC zou terugkrijgen bij terugkeer naar India (CGVS, p. 7 en p. 11). Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen Sim-kaart zou kunnen krijgen met uw RC in India, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration-card en een rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij, zoals onder andere de aankoop van een Sim-kaart. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor dit u genoemde probleem, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India. U stelt wel te hebben gehoord van deze kaarten voor uw vertrek maar zelf nooit te hebben geprobeerd er één aan te vragen (CGVS, p. 11). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen waarom u bij terugkeer naar India niet een dergelijke Aadhaar- of Pan-kaart zou kunnen aanvragen en daarmee zonder problemen een Sim-kaart zou kunnen aanschaffen.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en

toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refolement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en uit uw voorgelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC met NORI stempel en dat u ermee naar België vertrok en reisde tot in Bangkok (CGVS p. 7-8 en p. 12-13). U verklaart zelf uw originele IC te hebben laten aanmaken in 2008 in het Bureau van Tibet in Delhi en dit op basis van de gegevens in uw RC (CGVS, p. 8), wat erop wijst dat dit dus wel degelijk een geldige en legale IC is. U zou met uw IC dan vanuit Delhi tot Bangkok zijn gereisd en daar zou de smokkelaar uw originele IC hebben afgenomen (CGVS, p. 8). U kreeg vervolgens een paspoort van Hongkong van de smokkelaar waarmee u verder naar België reisde. Deze valse paspoort zou u dan bij uw aankomst in Frankrijk meteen zijn afgenomen (CGVS, p. 12). Dergelijke stereotiepe verklaringen kunnen echter geenszins overtuigen. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van de reisweg die u aflegde naar Europa (CGVS, p. 12-13). U zou deze allemaal hebben weggegooid omdat u bang was te worden teruggezonden (CGVS, p. 13). U legt ook geen enkel document neer op naam van de valse identiteit die u zou gebruikt hebben om van Bangkok naar België te reizen. Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk een belangrijk identiteitsdocument als uw IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Het gaat hier immers om uw persoonlijk document en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw originele IC achteraf terug te vragen aan de smokkelaar. Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om een belangrijk document om uw identiteit te staven. Uw IC is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat niet alleen meer vertelt over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele RC en IC te melden en eventueel een duplicaat hiervan te verkrijgen (CGVS, p. 8). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, om bij een diplomatieke post van de Indiase overheid een duplicaat te verkrijgen van hun originele IC. Dit staat bovendien ook duidelijk vermeld in het document zelf. De enige verklaring die u kan geven waarom u zelfs nooit een poging heeft gedaan dergelijke stappen te ondernemen, is dat u niet wist dat dat nodig was (CGVS, p. 8). Ten slotte werden u dan ook nog enkele vragen gesteld over de reisweg die u volgde naar België en het visum in uw IC en in uw paspoort, waarmee u naar Europa reisde. Ook hier blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig doorleefd. Over de smokkelaar kan u alleen maar zeggen dat het een Nepalees was die u via een vriend kende (CGVS, p. 12). U verklaart bijna een maand in Bangkok te hebben verbleven, maar u kan zich de naam van het hotel waar u logeerde niet meer herinneren (CGVS, p. 12). U zou rechtstreeks vanuit Bangkok naar Italië gevlogen zijn en dan via Frankrijk met de trein naar België gereisd zijn, maar u heeft in beide voorgenoemde landen geen asielaanvraag gedaan (CGVS, p. 13). Dit hoewel van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming, toch redelijkerwijze verwacht wordt dat hij dit doet in het eerste veilige land waar hij aankomt. Dergelijke vaststelling beaamt alleen nog maar het vermoeden dat u India niet verlaten heeft omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie. Verder blijven ook uw verklaringen over het visum dat er in uw IC en in uw valse paspoort stond eerder vaag en weinig concreet. U denkt dat er in uw IC een visum stond om 2 maanden in Bangkok te kunnen blijven, maar meer kan u daar niet over vertellen (CGVS, p. 12). U weet niet wat voor soort visum het was want u wist niet hoe dat te bekijken (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt of u dan niet beter keek in uw IC, aangezien het om uw identiteitsdocument ging en u dus verondersteld werd te kunnen antwoorden op eventuele vragen die u hierover zouden worden gesteld op de luchthaven, dan kan u alleen maar zeggen dat u denkt dat ze daar goede contacten hadden op de luchthaven want dat uw Yellow Book aan een oudere man werd getoond en dat er verder geen vragen werden gesteld (CGVS, p. 12). Of er een visum in het valse paspoort stond dat u gebruikte van Bangkok tot Europa, dat weet u niet zeker. U denkt het wel of neen toch niet, ze zouden gezegd hebben dat dat niet nodig was om met een paspoort van Hongkong naar Italië te reizen (CGVS, p. 12). Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, en zeker ook bij het betreden van de Schengen zone, komt het zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig over

dat u hier zo weinig weet van zou hebben en nagenoeg niets over kan vertellen. Gelet op deze weinig overtuigende verklaringen, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw originele IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw originele Groene Boekje bevestigt het feit dat u Tibetaan bent, wat het CGVS niet wil betwisten. De kopie van uw registratiedocument van het Reception Center in Kathmandu (Nepal) en uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala (India) bevestigen uw vlucht uit Tibet en uw aankomst in India. De kopie van uw RC en IC en het attest van het klooster waar u verbleef in Mundgod bewijzen het feit dat u in India woonde en daar over een geldig verblijfsstatuut en reisdocument beschikte. Deze zaken worden eveneens niet betwist door het CGVS. De 2 foto's van u in Lhasa bevestigen het feit dat u in China (Tibet) geweest bent, wat eveneens niet in vraag gesteld wordt door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiare Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term ‘voldoende bescherming’ zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 37 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota vijf rapporten met objectieve informatie en een richtlijn van het UNHCR.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft neergelegd (fotokopie van RC en IC), blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch dit document tijdens een verblijf in Bangkok te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar'. Verzoeker zou daarop met een vals paspoort van Hong Kong naar België zijn doorgereisd (gehoorverslag, p. 8). Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC onderweg aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te

Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “geen garantie” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgegeven aan een ‘smokkelaar’, stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een “*informeel statuut*” betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen op het gehoor waaruit blijkt dat hij zijn RC bekomen heeft op valse gegevens.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “*gemakkelijk*” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat in Dharamsala, verzoekers woonplaats voor zijn vertrek naar Europa, “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politicommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie*

nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes” krijgen maar tegelijk gesteld dat “De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Wat betreft de valse gegevens op het RC waarvan verzoeker op het gehoor melding maakte, blijkt verder uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15).

Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat zijn verblijfstatus, in de vorm van een RC, hem veel problemen bezorgde. Verzoeker concretiseert dit met de stelling dat de Indiase politie in andere delen van het land, namelijk waar er geen grote Tibetaanse gemeenschap is, onbekend is met het RC. Verzoeker beklaagt zich er verder over dat hij een boete diende te betalen indien hij “1 of 2 maanden” te laat was met het verlengen van zijn RC (gehoorverslag p. 9). Wat betreft het gegeven dat politiediensten in streken waar weinig Tibetanen wonen niet bekend zijn met de RC, merkt de Raad op dat dit gegeven *in casu* hoe dan ook niet dienstig is, gezien verzoeker de laatste maanden voor zijn vertrek heeft doorgebracht in de streek rond Dharamsala, alwaar de meerderheid van de Indiase Tibetanen woonachtig zijn en tevens de Indiase overheid in ballingschap gevestigd is. Daarenboven blijkt dat verzoekers RC in Dharamsala geregistreerd staat (gehoorverslag p. 10), en dat hem aldus niets belet om zich bij terugkeer naar India aldaar te vestigen en zich professioneel en maatschappelijk te integreren. Wat betreft het aangerekend worden van een administratieve boete omdat hij naliet tijdig zijn RC te verlengen, merkt de Raad op dat dergelijke sancties niet kunnen worden gelijkgesteld met persoonsgerichte ‘vervolging’, noch met een risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker nog meent dat hij bij terugkeer geen documenten zou hebben om te tonen en daardoor geen rechten zou hebben in India (gehoorverslag p. 10), werd hoger reeds *in extenso* uiteengezet dat verzoeker opnieuw de toegang kan verwerven tot India en zijn verblijfsrecht aldaar opnieuw kan opnemen indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt.

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als “*discriminerend*” omschrijft en waartoe hij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), *quod non in casu*. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat “*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*”, dat zij er “*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*”, terwijl er “*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de “*alomtegenwoordige discriminatie*” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER